

Óndskapurin

Fríggjakvöldið hefur Gríma frumframsölu av einmansleikinum Óndskapurin, ið snýr seg um harðskap og fylgjurnar av harðskapi

DAGFINN OLSEN

Tá Gríma fríggjakvöldið letur hurðarnar upp, er Óndskapurin á skrání. Hetta er svenskur leikur, ið er sjálvbiografiskur. Evnið er m.a., at persónur verður bukaður av pápanum. Hann skal síðani á kostskúla, har

ein eisini skal hava nevar fyrri at klára seg.

Talan er um einmansleik og tað er Hans Tórgarð, ið fer á pallin í hølunum hjá

Grímu á Gamla Meiarinum í Havn.

Gríma hefur eisini annað forvitnisligt á skrání í heyst, millum annað ein

barnaleik, ið ætlandi verður frumframsölu 23. oktober.

Viðmerking:

Eysturtimor

Nú um dagarnar var mær hyggjandi niður í amerikanska vikublaðið *Time*. Har stóð sum vituligt er nógv um allar ræðuleikarnar sum nú fara fram á Eysturtimor, har indonesar eru fornermaðir um at nær 79% av veljarunum hava atkvøtt fyrri loysing og tí eru famir undir miðvíst at týna tjóðina. Við at bera seg soleiðis at hefur Indonesia gjørt seg til eitt útskot í altjóðasamfelagnum, og slíkt kann ikki forðomast nógv.

Men so bar eg eyga við hesa orðing, sum enn meir skuldi prógva, at Indonesia brytur allar reglur fyrri altjóðasamstarvi:

„Indonesia sigur, at tað fer at kvetta allar almennar veitingar til Eysturtimor um so er, at hetta land gerst eitt

sjálvstøðugt ríki.“

Við øðrum orðum, lond sum bera seg soleiðis at, gerast til útskot í altjóða samfelagnum.

Danmark er ikki eitt slíkt land, men tað er hin vegin ein fyrmynd fyrri hvussu lond eiga at bera seg at í so máta.

Tað hefur Danmark víst, tá ið danir og islendingar í 1918 samráddust um at gera Ísland til eitt fullvalda ríki. Tá søgdu danir, at tað skuldi ikki vera ein peningaligur vinningur fyrri donsku figgjarlógina at Ísland gjordist sjálvstøðugt. Hin vegin hildu teir, at tað var lítið sømuligt, at Ísland sum eitt fullvalda ríki skuldi fáa pengar úr Danmark. Tí varð sett í sáttmálan, at tær veitingar, sum Danmark higartil

hevði latið Ísland fingið, skuldu halda uppat, men at Danmark skuldi seta á stovn ein grunn, sum var so stórur, at árligu renturnar av honum svaraðu til tær veitingar, sum higartil høvdu staðið á donsku figgjarlógini, markaðar til Ísland.

Nú skulu føroyingar fara undir samráðingar við Danmark um at Føroyar skal gerast eitt fullvalda ríki. Lít ið er at ivast í, at Danmark fer at kíta seg av øllum alvi til tess at fyrirbyrgja at nakar kann sleingja eftir tí, at tað setir seg í sama bók sum Indonesia. Øll orsök er hin vegin til at halda, at Danmark í hesum føri fer at halda seg til ta fyrmynd, sum tað setti sær sjálvum og øðrum tjóðum við íslendsku loysnini í 1918. Tað

er einki at ivast í, at orðini hjá forsætisráðharranum Nyrup Rasmussen um at Føroyar sjálvandi ongar veitingar skulu hava eftir at Føroyar eru vorðnar eitt sjálvstøðugt land, er á skilja á henda hátt.

Um so er, so skulu partarnir undir samráðingunum bert finna fram til, hvussu stórar tær veitingar eru, sum Danmark í løtuni hefur á figgjarlóg síni Føroyum viðvíkandi. Hvør rentan er í løtuni duga teir at siga á børsini í Keypmannahavn. Tá hesi töluni er komin fram, er tað eitt einfalt roknistykki at áseta, hvussu stórur grunnurin skal vera.

Tá ber væl til hjá báðum partum at fáa í lag góða samvinnu í komandi tíðum.

Zakarias Wang

nøvn

nøvn

nøvn

Tøkk

Hjartaliga takka vit øllum tykkum, sum á ymiskan hátt gleiddu okkum á hjúnarbandsdegi okkara 7. august. Eisini ein serlig tøkk til øll tykkum sum hjálptu okkum so væl. Jesus signi tykkum.

Jøan og Bogi

REPROZ
GRAFISKAR LOYSNIR

Tel +298 31 95 40
Fax +298 31 75 41
Alt innan prentlistur

Email: jakzac@post.olivant.fo

Hjartaliga takka vit øllum tykkum sum vóru við til at gera brúðleyp okkara tann 5. juni 1999 so hugnaligt og minnisríkt. Tøkk fyrri gávur, blómur, fjarrit, sangir g talur, og tøkk tit ið á ymiskan hátt hjálptu til.

Unn, Jógvan og Dávid

Minningarorð um Gunhild Dalsgaard 1905-1999

11. august andaðist Gunhild Dalsgaard mett av døgum. Hon var ættað av Velbastað, tað sjeýnda barnið av teim ellivu hjá Dánjali og Súsonnu Poulsen, bónda-hjúnnum á Steinum. Á ungum árunum var hon í Danmark; m.a. var hon á Ollerup háskúlanum, sum man hava havt stóra mennandi ávirkan á hana. Eitt langt skeið stóð hon so fyrri húsarhaldinum hjá vafafólki.

Nakað eftir gríggjið kom hon heim aftur, og tá um 1950 er tað, at hon fer til Skálavíkar at halda hús hjá Jóannesi í Dalsgarði, sum hon seinni giftist við. Hann var nakað frammanundan komin heim aftur úr Kanada og hevði tikið við garðinum.

Stríð og strev var frá morgni til myrkurs, men bæði vóru arbeidssom og dugnalig, og eftir títiðar umstøðum fingi tey væl burtúrur. Nógvir eru teir ungdommar, ið hava havt sitt fyrsta lærupláss hjá bóndunum, og eg havi bara hoyrt teir bera honum alt gott og minnast tíðina við takksemi. Sjálvur var eg mangan í Dalsgarði í slóttutíð og hjálpti teimum. Bóndin dugdi so merkiliga væl at leggja arbeidið til rættis; og var ein lóta, so fór hann eftir tí, ið mest kravdi eina botandi hond.

Tá ið neytini vóru ambætad, og mjólkir koyrd út í kelduna at standa, inntil fartur varð, fóru vit út á bøn. Var ivaveður, so mundi ætlanin vera at fylla ein brunn, men sá tað út fyrri terra, so varð hugsað um at fáa hoyggja í løðuna. Meðan vit soleiðis eru komnir í gongd á Húsabønnum, bóndin sjálvur annar ella triðji, kemur ein riðil av børnum til okkara, og øll skuldu upp í vognin ella gera okkurt annað. Sjálvandi lá ikki altíð líka væl fyrri, men hann hevði eitt merkiligt hegni at fara við børnum og ungum. Í arbeidi nýtti hann fá orð; tað var ikki fyrri neyðini, men hevði hann stundir, fanst ikki betri frásøgumaður, og hann hevði nógvur keldur at oysa úr, bæði úr gomlu Skálavík og teimum mongu árunum á víddunum vestan hav.

So nú er morgunmatartíð, vit fara inn og børnini aftaná. Tað ráddi um at skunda sær, men eg minnist einki annað enn at øll fingi ein bita, hóast Gunhild hevði nógv um at ver aog vildi skunda sær út at hoyggja. Hon vildi øllum væl og hevði gott hjartalag, men varð ofta ikki rætt fatað, tí hon segði sína meining bart út og hevði ikki fyrri neyðini at lata sínar meiningar hella at stuðulsbólkum og fylkingum. Nei, hon dugdi at hugsa sjálv og var heil. Hon hevði ein brennandi áhuga fyrri øllum, ið rørdist í samfelagnum og unti hesum landi væl. Tað gav at bita, tá ið Føroyar taptu nógv í Estlandi: »Nei, nei, teir skuldu ongantið verið famir upp í FIFA!«. Ættarkenslan hevði stóran týðning fyrri hana, og hóast hon kom at sita einsamøll í fleiri ár, so hevði hon kortini samband um telefonina við ætt og vinir, og mong vóru tey, ið stukku inn á gólvíð at fáa eitt prát við hana. Ein tann besta lótan á degnum var, tá ið Dimma kom, tá gloyndi hon tíð og stað og settist at lesa og hevði sínar viðmerkingar. Tað var púra óhugsandi fyrri hana at flyta úr Skálavík, men lagnan vildi øðrvísi, og mjadnarbot gjørdi, at hon tað seinasta hálva árið kom at búgva á Aargarði. Har hevði hon tað gott, men tað var kortini ikki tað sama sum at vera heima fyrri hetta fría og frælsa menniskja. Seinastu samrøðurnar við hana snúðu seg ofta um at biðja hesum heimi farvæl.

Sínniliga og ínniliga greiddi hon frá síni sannføring um, at einki var at óttast.

Friður verið við minninum um fastur, Gunhild í Dalsgarði.

Regin